לג א ב מיי׳ פ״א מהלי שבת הלכה ז ופי״ב הלכה ב טוש״ע או״ח סיי

שלד סעיף כו: לד ג מיי׳ שם פ״ח הל׳

סעיף יח: לה ד ה מיי פכ"ב מהלי שבת הלכה ו טוש"ע

או״ח סימן שיח סעיף יב: לו ו מיי׳ שם טור שו״ע שם

א) עוד נוכל לומר דחמין

לתוך לונן דוקא בכ"ש שרי ב"ש אבל בכלי ראשון אסור

רבינו חנגאל

ו**אקשינן** [למימרא] דשמואל כר׳ שמעון והאמר

שמואל מכבין גחלת של מתכת ברה״ר בשביל שלא

י. בה רבים אבל גחלת של עץ לא, ואילו ר"ש סבר אפילו של טע

של עץ לא, ואילו ר״ש סבר אפילו של עץ מותר לפי שאין מתכוון לכבות אלא

. כדי שלא יוזק וכי האי גוונא

פטר ָר׳ שמעון. ואסיקנא

ליה דאמר מלאכה שאינה ליה דאמר מלאכה שאינה צריכה גופה חייב עליה,

ל)מיהו דבר שיש בו היזק

. לרבים כגוז צידת נחש וכבוי

נחלת של מתכת בזמן שהיא

לפי שאין בה אדמומית כגחלת לוחשת ונמצאו בני

אדם ניזוקיז בו לפיכד מותר.

אבי הגחלת של עץ אם תסור אדמומיתה נכבת כבר ואינה מזקת ואם אדמומיתה

בה כל הרואה אותה מתרחק

ממנה. ומכל פנים איז אדם

ממנה, ומכל פנים אין אום ניזוק שהשחורה כבר כבתה והאדומה מתרחקין ממנה,

ולפיכך היה שמואל אוסר

בגחלת של עץ. ומדוקיה

. אמר רבינא קוץ ברה״ר מוליכו פחות פחות מד׳

הילכתא כרב באיסורי, בהא כשמואל

. במלאכה שאינה צריכה לגופה סבר לה כר׳ יהודה.

שמעי׳ מינייהו דהלכתא כר׳

שמעון. פיסקא אבל נותן

הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירן. ת״ר (לא יתן) [נותן] אדם חמין לתוך

צונן [ולא צונן] לתוך חמין,

וב"ה מתירין כו". ואוקימנא

להא דר"ש בן מנסיא שאוסר, כלומר לא נחלקו

נחמן הלכתא כר' שמעון בן

. מנסיא, כיון דאמר רב הונא

לתוך חמין, קיי"ל כוותייהו

דאיווז רחראי ומעשה דר

. ולא דמו ספל ואמבטי וכוס

לטולח כר' יהו

:סעיף ט

טוש"ע או"ח סי שח

מב.

אפילן של עץ נמי. ואס תאמר ומאי ס״ד דמקשה וכי משום

במלאכה שאינו לריך לגופה" וי"ל דס"ד דמקשה דודאי הא בהא

תליא משום דסבר רבי יהודה דמלאכה שאינו לריך לגופה חייב

דסבר שמואל כרבי שמעון באין מתכוין יסבור כמותו

עליה היכא דמתכוין בשאין מתכוין נמי החמירו חכמים אבל לרבי שמעון

דפטור עליה מן התורה אף במתכוין

לא חש לאסור מדרבנן כשאין מתכוין

כיון דמתכוין עלמו ליכא אלא איסורא

דרבנן ומיהו לפי האמת לאו הא בהא

מליא דשמואל אע"ג דבמלאכה שאינה

לריכה לגופה סבר כרבי יהודה דחייב

[מתיר] באין מתכוין ולרבי יהודה נמי

אסור אין מתכוין אפילו בגרירה

דמתכוין עלמו לא אסיר אלא מדרבנן

כדאמרי׳ לקמן ובשילהי כל התדיר (זבחים

דף נא: ושסוף דאמר שמואל המתנדב

יין מביאו ומזלפו ע"ג האשים ופריך

והא הא מכבה ומשני דסבר דבר

שאין מתכוין מותר ופריך כי הכא

דאמר שמואל מכבין גחלת של מתכת

אבל לא של עך והשתא אומר רשב"א

דפריך מכ"ש דכיון דסבר שמואל

דמלאכה שאינה לריכה לגופה חייב

א"כ סבירא ליה נמי בשבת דבר שאין

מתכוין אסור דסבר המקשה דהתם

דהא בהא תליא כמו מקשה דהכא

וכיון דבשבת אסור אין מתכוין כ"ש

בעלמא אך הקשה דמשמע דאי הוי סבר שמואל מלאכה שאינה לריכה לו

פטור עליה הוה אתי שפיר ואמאי והא

מלאכה שאינה לריכה לגופה בשאר

איסורים דלאו שבת חייב עליה וכיון

. דסבירא ליה דהא בהא תליא א״כ אמאי

קאמר התם דבר שאין מתכוין מותר:

בותן אדם חמין לתוך צונן. א)אפי׳

ל) זבחים לה:. ב) ושם לב.ז. נו) ובילה כח:, כי [עם נכו], קלה. יבמות כח. ב״ק לד. סוכה טו.], כי [בהרא״ש ליתא ועי״ ברב אלפסן, ו) פסחים מ:, בס"ח: עם פסולת, ה) ושם לב.ן, ע) ופסחים

מוסף רש"י

מכבין גחלת של מתכת. לאו כת כיכוי היא ואיסורא דרבע היא דאיכא, וכתקום היוק רבים לא גזור רבע (זבחים צא:). אבל לא של עץ. ואי כר"ם לא משכחת עץ. זקף כניים כח משכחת כיבוי מן התורה אלא במתכוין לעשות פחמין בכיבויו ולריך להם, דאר"ש מלאכה שאינה לריכה לגופא פטור עליה. נריכה נגופה פסור עניה.
וכיבוי זה לה צורך גופה הוא
שיהיה צריך לה, דהלואי שלא
בל עליו, ודמי למוציא את
המת לסלקו מעל פניו דפטר עליה ר"ם נפרק המלניע (זבחים צב.). מוליכו פחות (ובחים צב.). מודיכו פחות. עד פחות מארבע אמות. עד שיסלקנה ללדי רה"ר כדי שלא מזיק (ביצה כח:). שהעבירן. מעל האור, מרותחין. ערב שנת עס חשיכה (פסחים מ:). לא יתן לתוכן תבלין. דכלי ראשוו מבשל ונמלא מבשל

מוסף תוספות א. דהא טעמי דפליגן נינהו, דאילו דבר שאין מתכוין, [אינו מתכוין] למלאכת איסור כלל ובמלאכת היתר הוא עסוק, ואפשו נמי ולא עביד איסורא כלל, ואילו מלאכה שאינה צל"ג, מתכוין הוא לעשות אותה ממש ועושה מלאכה ממש ועושה אותה, אלא שאין כוונתו לעשותה לצורכה ולאותו דבר שבשבילה נקראת מלאכה במשכן. ריטנ"ל. ב. כדאמר לקמן בד״א בכוס דסתם כוס הוי כלי שני, ועוד דאי הוה כלי ראשון, מאי שנא מאמבטי, והיינו טעמא. מוס' הלח"ש. ג. בצונן לתוך , חמין. תוס' הרא"ש. T. לרב. חמין, מומ׳ הפליש, T. לרב.
חמין, מומ׳ הפליש, T. לרב.
חומ׳ הפליש, T. ואי׳כ היינ
ומימן לתוך צונן, כשכי׳ק]
לתחתון בכדי קליפה,
מודי הכא. מומ׳ הכליש, T. דרב
מודי הכא. מומ׳ הכליש,
T. דרבב
דרבר, בענב״ל. דרבא [דלא קפיד] פליגא אדרב נחמן, דהא רב נחמן פסק כר״ש, ואוקימנא לר״ש דארישא ואוקימנא לו יש זאוישא קאי שאוסר אפי׳ בכוס צונן לתוך החמין, וספל כיון שאינו כאמבטי הוי ככוס ואסור לתת בו צונן לתוך החמין, וי"ל דכי אוקימא דר"ש ארישא אוקימנא דר"ש ארישא קאי. ריטב״לו. 10. דספל ה״ה כאמבטי. ריטנ״לו. י. ר״ש. ריטנ״לו. יא. נמצאת למד ריטנ״לו. דאליבא דהלכתא אין דאליבא דהלכתא אין הפרש בין נתינת צונן לתוך חמים או חמים לתוך צונן, דבאמבטי הכל כר"ש בן מנסיא, ובכוס הכל מותר כב״ה

מותר. שאין מתכוין לכך: גחלת של מתכת. שמשליכין לחוץ פסולתי של ברזל דלא שייך כבוי בהכי מדאורייתא ומדרבנן אסורה והיכא דאיכא נוקא לרבים לא גזרו על השבות: אבל לא של עץ. דאיסורא דאורייתא היא וחייב סקילה: אפילו של עץ נמי. דהא לרבי שמעון

> מואכה שאינה זריכה לגופה פטור עליה וכל כיבוי אינו לריך לגופו חוץ מעושי פחמין או מהבהבי פתילה: הלכך. כיון דאמרת לא גזרו שבות דכיבוי מתכת במקום מקח דרבים: קון ברשות הרבים מוליכו פחות פחות מד' אמות. עד שיסלקנו לנידי רשות הרבים דאיסורא דרבנן הוא: ובכרמלים. דטלטול דידיה דרבנן: אפילו טובא. יעבירנו בעקירה אחת: חמין לחוך לוכן. דקסבר תתאה גבר ואין החמין מרתיחיו את הלונו אלא מפשיריו: ולא לוגן לחוך חמין. שהתחתונים מרתיחים את העליונים דתתאה גבר: בכום. דלשתיה קבעי להו ולא ניחא ליה שיחומו הרבה ועוד דכלי שני הוא: אוסר. אפילו חמין לתוך לוכן: ספל הרי הוא כאמבטי. ואף על גב דכלי שני הוא הואיל ולאו לשתיה אלא לרחיצה אסירי דניחא ליה שיחמו הרבה וגזרינן: אלא בשבת רחילה בחמין ליכא. בתמיה. דהא לרבי שמעון אפילו חמין לתוך לונן אסור לא משכחת חמין שהוחמו ואפילו מע"ש שלא יהיו לריכין להפיג רתיחתן ואם כן לא ירחוך אפילו פניו ידיו ורגליו בחמין: מי סברת ר' שמעון חסיפה קחי. דלח שרי ת"ק חלח חמין לתוך לונן ואתא איהו ואסר אף חמין לתוך לוכן: ארישא האי. לשתיה ולוגן למוך חמין דקשרו ב"ה קאסר: בותנני' שהעבירן. מן האור: מרוסחין. בין השמשות: לא יסן

מותר למימרא דשמואל כרבי שמעון סבירא ליה ¢והאמר שמואל מכבין גחלת של מתכת ברה"ר בשביל שלא יזוֹקו בה רבים באבל לא גחלת של עץ ואי ס"ד סבר לה לחוכן תבלין. משתחשך דכלי רחשון כל זמן שרותח מבשל:

אדם קיתון של מים לתוך ספל של מים בין חמין לתוך צוגן בין צוגן לתוך חמין: בותבי' סיהאילפס והקדרה שהעבירן מרותחין לא יתן לתוכן תְבְּלִין

מתכוין סבר לה כרבי שמעון במלאכה מוליכו פחות פחות מד' אמות ובכרמלית אפילו מובא: אבל נותן כו': ת"ר נותן אדם חמין לתוך הצוגן ולא הצוגן לתוך החמין דברי בית שמאי ובית הלל אומרים מותר בד"א בכום אבל באמבטי חמיז לתוך הצונן ולא צונן לתוך החמין ורבי שמעון בן מנסיא אוסר אמר רב נחמן הלכה כר"ש בן כאמבמי א"ל אביי תני ר' חייא ספל אינו כאמבמי ולמאי דסליק אדעתא מעיקרא הלכה כרבי שמעון בן מנסיא אלא בשבת רחיצה בחמין ליכא מי סברת רבי שמעון אסיפא קאי ארישא קאי ובית הלל מתיריז בין חמין לתוך צונן ובין צונן לתוך החמין ורבי שמעון בן מנסיא אוסר צוגן לתוך חמין אמר רב הונא בריה דרב יהושע חזינא ליה

כרבי שמעון אפילו של עץ נמי יבדבר שאין שאינה צריכה לגופה סבר לה כרבי יהודה אמר רבינא יהלכך יקוץ ברשות הרבים יבין חמין לתוך הצונן ובין צונן לתוך החמין מנסיא סבר רב יוסף למימר ספל הרי הוא דספל הרי הוא כאמבטי ואמר רב נחמן לימא רבי שמעון בן מנסיא דאמר כב"ש הכי קאמר דילא נחלקו ב"ש וב"ה בדבר זה לרבא דלא קפיד יאמנא מדתני רבי חייא נותן אדם קיתון של מים לתוך ספל של מים בין המין לתוך צוגן ובין צוגן לתוך חמין אמר ליה רב הוגא לרב אשי דילמא שאני התם

בכלי ראשון דחמין לתוך לוכן אינו מבשל כמו שאפרש ולא צונן לחוך חמין אפילו בכלי שניב דגזרי ב"ש כלי שני אטו כלי ראשון ג וב״ה דפליגי ושרו לוכן לתוך חמין היינו דוקא בכלי שני כדהתני בד"ח בכום משמע דבכלי ראשון מודו ב״ה ולא משום דסברה הך ברייתה דתתחה גבר כדפירש בקונטרם דאם כן יקשה מהכא™ למ״ד ש עילאה גבר ולמאן דאמר תתאה גבר

אבל נמי הא מבשל כדי קליפה כמו שאפרש לקמן בע״הה אלא נראה כמו שאומר ר״תו דחמין לחוך לוון משמע שהלוננין של מטה מרובים שדרך ליתן המועט במרובה™ ולכך אין מבשלים החמין המועטים כלל לפי שמחערבין בלוננין המרובין ומחבטל חמימותן ולא לוגן לחוך חמין שהחמין של מטה מרובין ומתערבין בהן הצוננין המועטין ומתבשלין: אבל באמבפי בו'. נראה דהאי אמבטי איירי כגון שהוא כלי שני ולא הוי כההוא אמבטי דלעיל י׳ דקאמר בקשתי להניח פך באמבטי מדקאמר ספל אינו כאמבטי והאי ספל ע"כ כלי שני דאי כלי ראשון אמאי אינו כאמבטי ודכוותיה אמבטי הוי כלי שני ועוד דאי באמבטי שהוא כלי ראשון איירי לא הוה ליה למינקט אמבטי אלא מיחם שהוא לשתיה דומיא דכוס ומדנקט אמבטי משמע דבכלי שני איירי ואתא לפלוגי בכלי שני בין כוס שהוא לשתיה לאמבטי לפי שחמין הרבה ואיכא למיגזר דהרואה אותן חמין כל כך סבור דכלי ראשון הוא ובמתני׳ דנקט במיחם שהוא ראשון לא יתן לתוכו מים הוה מצי באמבטי שהוא שני לא יתן לחוכו מים אלא דמתני׳ מיירי בשתיה ומפליג בין מיחם לכום: מי סברת ר"ש בן מנסיא אסיפא קאי מתוכם אחינו דוקא למאי דס"ד לרב יוסף מעיקרא" אבל למאי דמסקי׳ דספל אינו כאמבטי קאי' אסיפא בכוס וסבר שפיר ר״ש בן מנסיא כב״ה דאפילו זונן למוך חמין מותר ואתיא מתני׳ דשריא למוך הכוס אליבא דהלכתא דהלכה כר״ש בן מנסיא״א וא״ת למאי דסלקא דעתך דארישא קאי ואסר בכוס לונן לחוך חמין יב מאי קמ"ל רב יוסף דספל הרי הוא כאמבטי כוס נמי הרי הוא כאמבטי לר"ש בן מנסיא דהלכתא כווסיה וי"ליג דרב יוסף לב"ה אחא לאשמעינן דשרו בכוס"ד: בותן אדם קיתון של מים. וא"ח ואמאי לא מייחי ברייחא דלעיל דספל אינו כאמבטי ואמאי איצטריך נמי רבי חייא למיתני תרוייהו וי״ל דהשתא קמ״ל בין חמין לחוך צונן בין צונן לחוך חמין דההיא דספל אינו כאמבטי ה״א דקאי אר״ש בן מנסיא דאסר באמבטי אפי׳ חמין למוך לונן ועליה קאמר דספל אינו כאמבטי ושרי חמין למוך לונן אבל לונן למוך חמין ה״א דאסור ואפשר ההיא דלעיל היינו הך דהכא אלא שקיצרה ונקט לישנא דרב יוסף דמיימי עלה: שאבי התם דמפסיק בדי וא"ת דאמר לעיל (דף מ:) טול בכלי שני ותן אבל בכלי ראשון לא אע"ג דמפסיק מנא וי"ל דהתם בכלי ראשון והכא דבכלי שני שאני: בין כוס לאמבטי. מוס׳ הלח״ש. ג. דלאו אליבא דר״ש בן מנסיא אצטריכא לי׳ בין כוס לאמבטי. מוס׳ הלח״ש. ג. דלאו אליבא דר״ש בן מנסיא אצטריכא לי׳ ד. ואסרי באמבטי. קענ״ח. י למתניי' ולאו אליבא דהלכתא קאמר לה. רשב"ח.

דמיפסק כלי אמר ליה מערה איתמר "מערה

מנטיא, כיון דאמו דב יונט. חזינא לרבא דלא קפיד זימנין, עביד כמר וזמנין ימנין, עביר כנו דומנין עביד כמר מדתני ר' חייא, דתני ר' חייא נותן אדם קיתון של מים לתוך ספל . כו׳. ורב אשי מתרץ לה לרב חמין לתוך צונן בין צונן

שאסור לתת בתוכו צוגן מועטין בהיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להפשירןן, כי המיחם הוא עצמו מייחם, אבל ספל ואמבטי וכוס שמתחממין בכלי אחד ומערין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי שני, וקיי"ל כלי שני מותר.